

Forfatter: Larsen, Karl

Titel: Udrag fra Under vor sidste Krig

Citation: Larsen, Karl: "Under vor sidste Krig", i Larsen, Karl: *Under vor sidste Krig*, Gyldendal, 1897, s. 359. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-larsenk_11-shoot-idm140053903809136/facsimile.pdf (tilgået 03. december 2021)

Anvendt udgave: Under vor sidste Krig

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

og kaldte mig «sin gamle Dreng». Præsten tog lidt mere koldt imod mig, han var, som rimelig, lidt bange for Følgerne, det muligt kunde have for ham, dersom det skulde komme ud mellem Folk. Jeg vilde straks have gaaet bort igen, men det maatte jeg paa ingen Maade faa Lov til, og blev der saa i Ro og Mag til næste Dags Aften. Jens S. lovede at skaffe mig et Sted, hvor jeg kunde være i Ro og Fred, og hvorfra jeg rimeligvis kunde faa en Lejlighed til at slippe over til Fyen. Vi kørte fra Østerlinnet om Aftenen og kom midt om Natten til Twendes Minde ved Vonsild. Ejeren B. bankede vi op af hans Nattesøvn, og da han havde hørt min Historie, tog han imod mig med stor Hjertelighed og lovede mig Hjælp og Bistand i enhver Retning. Jens S. kørte hjem igen og jeg blev paa Twendes Minde. Endnu den samme Dag red B. til Kolding og kom tilbage med den Besked, at jeg kunde blive sat over til Fyen, men skulde afvente nærmere Efterretning inden otte Dage.

Nu levede jeg et Herreliv paa Twendes Minde, strejfede omkring i Moserne og Skovene, spiste Jordbær og hyppede Kartoffler og var en Genstand, som kostede den gamle Husholderske megen Hovedbrud. Der hvilede et mystisk Slør over mig, og hun anstillede forskellige Forsøg baade hos B. og mig for at faa at vide, hvem jeg var og hvor jeg skulde hen. Jeg var jo kommen dumpende ned i Huset midt om Natten, hun havde ikke engang set, om jeg var kommen gaaende eller kørende. Jeg ejede kun én Skjorte, paa den stod der N. N., og B. kaldte mig Vilkens, nej,

det var til at blive gal over. Tilsidst fik den gamle Sjæl imidlertid Ro; den Dag, jeg rejste, fortalte B. hende under Tavshedsløfte, hvorledes Sagen hang sammen. De otte Dage gik imidlertid og der kom ingen nærmere Efterretninger; da Østerrigerne, efter hvad der fortaltes, arbejdede ivrigt paa Forberedelserne til en Overgang over Lillebelt til Fyen, og jeg nok ønskede at støde til mit Regiment, inden det gik for sig, besluttede jeg at rejse videre og forsøge min Lykke Syd paa. En skøn Morgenstund fik B. altsaa de brune spændt for, og vi begav os ad Vejen til Haderslev. Da vi kom ud paa Landevejen mellem Kolding og Kristiansfeldt, mødte vi det ene Kompagni Pionerer efter det andet, baade Prøjsere og Østerrigere, alle styrende Nord efter. Paa Vejen traf vi ogsaa en General med sin Stab; da vi ikke hilste dem og rimeligvis har forekommet dem mistænkelige, havde vi kun passeret dem et lille Stykke, da en af Officererne kom galoperende tilbage og befalede os at holde. «Wer sind Sie!» raabte han. B. fortalte, at han var en Bonde fra Koldingegnen, der skulde til Haderslev med Smør, men undskyldte sig tillige, at han ikke kunde tale tysk. «Tal De kun dansk», svarede Officeren paa aldeles rent dansk, «det forstaar jeg godt». Han vilde se vore Papirer, men vi havde naturligvis ingen, og B. sagde, at han troede ikke, han behøvede dem for at køre til Haderslev. Officeren erklærede imidlertid, at vi ufortøvet i Haderslev maatte gaa til Herredsfogden og skaffe os Legitimationspapirer, han kom tilbage den samme Vej om Efter-

middagen og skulde vel vide at finde os igen. Til Haderslev ankom vi uden videre Uheld, og B. fulgte med mig op til Herredsfogden; efter en Del Besvær og kun derved, at B. gik i Kavtion for mig, fik jeg et Pas lydende paa Kristian August Hansen, hjemmehørende i Odense, der efter at have lært Landvæsnet hos B., ønskede over Lübeck at begive mig hjem, og blev de «respectiven Behörden» anmodede om at hjælpe mig, hvor de kunde. B. kørte snart efter hjem igen, jeg blev i Haderslev til om Aftenen og besaa Byens Mærkværdigheder i Selskab med en prøjsisk Kyrassér. Om Natten kørte jeg med Dagvognen fra Haderslev, kom om Morgenen for anden Gang til Flensborg, kørte derfra med Jernbanen over Hamborg til Lübeck, hvortil jeg kom samme Dags Aften.

I det gamle, mærkelige Lübeck var der stor Stads, der var Schützenfest for Nordtyskland, og en Mængde fremmede havde samlet sig i den Anledning; der blev turnet og skudt til Skive. I Hotellet traf jeg tre danske Studenter fra Ribe; de var Russer og behandlede mig med stor, nedladende Venlighed, de antog mig nemlig for en Sømand, i hvilken Tro jeg lod dem blive, og lyttede med stor Opmærksomhed til deres belærende Bemærkninger. Den næste Dag afgik Dampskibet «Ellida» over Malmø til København. Jomfruen om Bord kaldte mig «han», saa medtaget var min Klædedragt imidlertid bleven. Med prægtigt Vejr gik Rejsen for sig, vi saå Møens Klint ved Solopgang og kom op ad Formiddagen til Køben-